

ydere; men ved Bestemmelser at foranledige, at disse Regler bliver højst uensartede for de paagældende, og at rene Tilfældigheder bliver afgørende, tror jeg i hvert Fald er en Form for Beskatning, som i enhver Henseende bør fordømmes. Vil man have en større Skat — jeg vil det ikke —, lad os saa faa Papirerne paa Bordet i Form af, at vi sætter Procenterne op, men lad os ikke gøre det paa denne højst utiltalende Maade, hvis det da virkelig er Hensigten med det, som her foreslaas — man ved, som sagt, i mange Tilfælde slet ikke, hvorledes det vil virke.

At den højtærede Minister gerne griber Lejligheden til at konstatere, at vi vedblivende er de riges Beskyttere, forbavser mig ikke, selv om Kendsgerningerne i Kraft af det Forslag, her foreligger, har vist, at den samme Beskyldning, rettet mod os før Valget, ikke har kunnet omsættes i noget, naturligvis fordi enhver maatte erkende, at den direkte Beskatning i sig selv var høj nok. Men nu gribes altsaa Lejligheden overfor denne skjulte og derfor i sig selv mere ondsindede Form for Skatteforhøjelse til at fremhæve, at vi er de riges Beskyttere, og de rige er der ingen Grund til at beskytte. Jeg mener nu, at ethvert Menneske i dette Land har sine Rettigheder, ogsaa Rettigheder i Retning af at kunne kræve Beskyttelse, og jeg tror navnlig, at Samfundet for sin egen Skyld er interesseret i at vise en vis Retfærdighed overfor alle uden Hensyn til, om de tilfældigvis kan kaldes mere eller mindre rige. Jeg tror ganske bestemt, at en Skattereform, som i Virkeligheden er fremkaldt ved, at visse Kommuner ikke kan faa Kommuneskat, fordi Staten forinden har plyndret de paagældende for hele den Indkomst, de overhovedet har, i det lange Løb kun vil virke skadeligt — saa kan man jo i øvrigt, saa meget det fornøjer en selv, hvor vigtig det end er, blive ved at hævde, at de, der har disse Synspunkter, har dem i Kraft af, at de er de riges Beskyttere.

Jeg skal saa endelig sige nogle faa Ord om Forslaget om, at Forhøjelser i den direkte Skat skal kunne foretages paa Finansloven. Overfor de Bemærkninger, jeg hertil knyttede i mit første Indlæg, siger den højtærede Finansminister, at i og for sig er det jo ligegyldigt, hvad jeg personlig mener. Kendsgerningerne er nu saadan og saadan — disse Kendsgerninger vedrører altsaa den engelske Skatteform. Jeg føler mig nu ikke saa helt sikker paa, at den højtærede Finansminister ved, hvordan Kendsgerningerne er paa dette Omraade. Paa den

anden Side maa jeg ogsaa personlig erkende, at fuldkommen sikker paa, hvorledes det ligger, er heller ikke jeg; men i den Udvalgsbehandling, der ad Aare vil komme, vil der formentlig blive Lejlighed til at faa fremskaffet autentiske Oplysninger om den engelske Skattelovgivning paa dette Omraade. Jeg har allerede i mit første Indlæg sagt, at det var mig meget vel bekendt, at der var visse direkte Skatter i England, som varierede fra Aar til Aar, men jeg stiller mig altsaa vedblivende tvivlende overfor, at Bestemmelser af denne Art har Relation til en direkte Skattelovgivning i samme Form som den, vi her har. Jeg har allerede sagt, at fuldkommen sikker paa, at jeg har Ret, er jeg ikke, og skulde det til sin Tid vise sig, at jeg har Uret, ja, saa... (*Finansministeren* [Bramsnæs]: ... faar De Tilgivelse). Ja, det er jo saa meget skønt, men saa vil jeg ogsaa meget gerne bede om Tilgivelse for, at jeg ikke troede, hvad den højtærede Finansminister mener.

At jeg i Dag som forleden er imod dette Forslag om at føre en Skattelovgivning over paa Finansloven, er jo ligetil. Og at man med de Erfaringer for Øje, som vi har haft i de allersidste Dage, hvor vi har diskuteret om, hvilke Forandringer der kunde tillades i Militærudgifterne i Kraft af en ensidig Beslutning af Folketinget, at man netop i disse Dage med denne Baggrund kan tænke sig, at det, som her foreslaas, skulde kunne faa Billigelse fra et Flertal i det andet Ting, er mig saa sandelig fuldkommen uforstaaeligt.

Henningsen: Jeg skal først gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Det ærede Medlem sagde: Det er ikke noget nyt, at jeg er Ven af disse smaa Formueejere, det er noget, jeg har været alle Dage; jeg har altid i min Skattelovgivning søgt at beskytte dem i Samfundet, der har samlet sig en lille Kapital for at forsøge sig selv paa deres gamle Dage. Ja, jeg ved godt, at det ikke er noget nyt Standpunkt for det ærede Medlem. Jeg husker godt de Forhandlinger, der er ført her i dette høje Ting om vore Skattelove lige siden 1918, da jeg kom ind i Rigsdagen. Paa det Tidspunkt stod det ærede Medlem som Opposition mod den daværende Finansminister, Dr. Brandes, og en af de Ting, jeg kan huske gentog sig ved hver eneste Behandling af vore Skattelove, var dette, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremhævede, hvor vanskeligt disse smaa Formueejere var stillet med de høje Formueskatter, som vi nu havde faaet. Men jeg husker da